

[Dohrmann]

Men som sagt: jeg mener, at det skuespil, der bliver opført nu, er et narrespil. Man forsøger fra de to organisationers side at hævde, at man har nogle rettigheder, men alle ved, at uanset hvad de bliver enige om, vil der være én vinder i det spil, og det er skatteministeren. For hvad sker der? Hvis lønningerne stiger, stiger skatterne. Virksomhederne får større udgifter, varerne bliver dyrere, og lønmodtagerne får en lang næse. De får ganske vist nogle større tal øverst på lønningssedlen, men købekraften af de penge, der bliver tilbage, bliver forringet ved, at såvel skatterne som varepriserne stiger. Det er simpelt hen for dårligt!

Regeringspartierne har talt meget om, at vi gerne skulle have disse overenskomstforhandlinger afsluttet på en fornuftig måde, men der er intet som helst, der tyder på, at der kommer et fornuftigt resultat ud af dem. I stedet for at indkalde parterne og føre nogle reelle forhandlinger har regeringspartierne truet med tvungen opsparring, skattestigning og en lang række andre ting, altså direkte modsat den vej, som regeringspartierne burde være gået ad. Resultatet bliver måske, at vi skal gennem en vild strejke, som koster en masse penge, og så kommer der et indgreb, som giver lidt til den ene side og lidt til den anden side. Skatteministeren bliver som sagt den eneste vinder, mens hele samfundet, herunder såvel lønmodtagere som arbejdsgivere, bliver taberne, og det er ikke godt for samfundet.

Der bliver spurgt: ja men hvor skal pengene skaffes fra? Svaret er da nærliggende: de offentlige udgifter skal selvfølgelig skæres ned. Var det ikke også det, regeringen sagde, da den tiltrådte? Den har i øvrigt sagt det mange gange siden, men det er, som om den har glemt det.

Det er skuffende, at der ikke kan skaffes et flertal for et forslag af denne karakter. Hvis vi kigger på den statistik, der findes over, hvordan udviklingen har været f.eks. i de sidste 8-10 år, ser vi, at hver enkelt virksomhed har haft en merudgift pr. lønmodtager på ca. 70.000 kr. Hvad er der blevet tilbage til den enkelte? Ca. 700 kr. Det er nøjagtig problemstillingen, som den foreligger, og derfor burde et forslag af denne karakter naturligvis nyde fremme.

Skal jeg selv kritisere forslaget, som det foreligger her, bliver det på ét punkt: det er

simpelt hen fremsat for sent. Dette forslag skulle simpelt hen have været vedtaget, inden folketinget rejste hjem på juleferie, for så vidste alle, hvad de havde at rette sig efter. Det kan nås endnu, men folketingets flertal vil ikke.

Poulsaard (FP):

Det er da en enorm interesse, der er for dette beslutningsforslag. Er der 4 mand tilbage i salen her fredag ved middagstid? Regeringspartierne finder overhovedet ikke, det er besværet værd; de sender bare én mand op, og han afviser forslaget.

Jeg kunne godt have lyst til at minde hr. Carl Martin Christensen og også skatteministeren, der tilhører det samme parti, om, hvad de konservative har sagt gennem tiderne. Det var godt nok, før de to ærede medlemmer var medlemmer af det høje ting – jeg tror, det var i 1975 eller i 1976 – da ville de konservative spare 9 eller 10 mia kr.; det kunne de konservative så let som at klø sig i nakken i 1976. Det var dengang, da fremskridtspartiet var stort og det konservative folkeparti var lille.

Nu kommer skatteministeren og siger, at det er fuldstændig urealistisk at spare 11 mia kr. Ja, god morgen, ud af sådan et budget! Tag fat på u-landsbevillingerne! Tag fat på kulturbevillingerne! Tag fat på fritidsbevillingerne! Jeg kunne nævne de første 120 poster, hvor det var så let som at klø sig i nakken at finde den skattelettelse, der skal til.

Hvad er det, der foregår? Hr. Dohrmann har sagt det så rammende: narrespil om løn og levedod.

I det sidste nummer af Danair Magasin, som vi kan tage i flyveren, når vi flyver, er der en artikel af en mand, som har en vis tilknytning til det radikale parti. Han hedder Frank Dahlgaard. Og hvad påpeger Frank Dahlgaard med økonomiministeriets egne tal? Han påpeger, at i 1970 tjente en LO-arbejder 33.600 kr. I 1984 er LO-arbejderens løn oppe på 145.000 kr. Der har været en gennemsnitslønstigning på 11 pct. pr. år i de 14 år. Den disponible realløn, altså købekraften af det, der er tilbage, når skatten er betalt, ligger i dag på præcis samme niveau som i 1970. Hele den vældige lønfremgang er blevet ædt op af stigende priser samt af høje- re skatter og afgifter.